

Arrest

nr. 188 788 van 22 juni 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Mongolische nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X op 19 mei 2015 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 31 maart 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), alle aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op 28 april 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 april 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 mei 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VAN ROSSEM, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 17 december 2009 dienen de verzoekende partijen, die verklaren van Mongolische nationaliteit te zijn, een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 6 september 2011 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Op 3 oktober 2011 wordt aan de verzoekende partijen bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.2. Op 21 oktober 2011 dienen de verzoekende partijen een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 7 maart 2012 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Op 3 mei 2012 wordt aan de verzoekende partijen bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.3. Op 13 juni 2012 dienen de verzoekende partijen een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 16 januari 2013 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard en wordt tevens aan de verzoekende partijen bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Bij arrest nr. 136 751 van 21 januari 2015 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissingen.

1.4. Op 17 september 2014 wordt aan de verzoekende partijen bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en wordt hen tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor drie jaar opgelegd. Bij arrest nr. 136 750 van 21 januari 2015 vernietigt de Raad deze beslissingen.

1.5. Op 23 februari 2015 dienen de verzoekende partijen een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 31 maart 2015 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die op 28 april 2015 aan de verzoekende partijen ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 23.02.2015 werd ingediend door :

(…)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructie Turtelboom die integraal werd overgenomen in de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing. Volledigheidshalve merken wij nog op dat de Raad van State in een later arrest (RvS 10 oktober 2012, nr. 220.932) uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 “integraal is vernietigd” en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de Staatssecretaris krachtens artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen halen aan dat zij onmogelijk kunnen terugkeren naar Mongolië omdat zij aldaar geen onderkomen meer zouden hebben en dat zij aldaar niets of niemand meer zouden hebben. Dit element kan echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen geen bewijzen voorleggen die deze bewering kan ondersteunen. Bovendien lijkt het ons erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot regularisatie. Betrokkenen verbleven immers ruim 25 jaar in Mongolië en hun verblijf in België, hun integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst.

Betrokkenen halen aan dat indien zij zouden terugkeren naar hun land van herkomst dat dan hun leven in gevaar zou zijn. Dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen geen enkel bewijs voorleggen die deze bewering kan ondersteunen. Het is aan

betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen vrezen voor hun leven volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Betrokkenen halen aan dat hun kinderen alhier geboren zijn, dat zij opgroeien in de Belgische cultuur, dat zij alhier naar school gaan, dat zij nog nooit in Mongolië geweest zouden zijn en dat zij de taal niet zouden spreken. Deze elementen kunnen echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Vooreerst dienen wij op te merken dat de kinderen van betrokkenen geboren zijn tijdens illegaal verblijf. Betrokkenen wisten perfect op het moment dat zij aan kinderen begonnen dat zij zich in precair verblijf bevonden. Het feit dat zij twee kinderen op de wereld brachten is te wijten aan hun eigen houding. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van de kinderen hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Bovendien merken wij op dat betrokkenen een eerste keer een bevel hebben betekend op 23.09.2011. Indien betrokkenen hier gevolg hadden aan gegeven, wat zij verondersteld werden te doen, dan had huidige situatie zich niet gesteld. Het oudste kind was toen slechts anderhalf jaar en het jongste kind was toen nog niet geboren. Het feit dat betrokkenen geen gevolg hebben gegeven aan het bevel is aldus te wijten aan hun eigen houding. Ook het feit dat de kinderen momenteel school zouden lopen in België kan tevens niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Daarbij komt nog dat kinderen jonger dan 6 jaar niet schoolplichtig zijn in België (arrest Raad van State van 11 maart 2003 nr. 116.916). Ook de bewering dat de kinderen de taal niet zouden spreken kan tevens niet weerhouden worden. Het is zeer ongeloofwaardig dat betrokkenen in huiselijke sfeer geen Mongools zouden spreken, wat toch hun moedertaal is, en dat de kinderen niet zouden opgevoed zijn in het Mongools, niettegenstaande het mogelijk is dat de kinderen daarnaast ook het Nederlands zouden leren. Wat er ook van zij en nogmaals, op het moment van het eerste bevel was het oudste kind ongeveer anderhalf jaar oud en was hun tweede kind nog niet geboren. Indien betrokkenen gevolg hadden gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, wat zij verondersteld werden te doen, hadden deze problemen zich niet gesteld. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van de kinderen hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf.

Wat de verwijzing naar art. 28 en 29 van het Kinderrechtenverdrag betreft (die stipuleren dat elk kind recht heeft op onderwijs gericht op de ontplooiing van het kind (...)) dienen wij op te merken dat het aanhalen van deze artikels enigszins misplaatst is daar wij op geen enkele wijze hun recht op onderwijs ontnemen. De scholing kan plaatsvinden in het land van herkomst.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit een inbreuk begingen tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De advocaat van betrokkene verwijst ook meermaals naar verschillende arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, omdat de situatie van betrokkenen gelijkaardig zou zijn aan de situatie waarin deze arresten zijn gevelde. Het is echter aan de verzoekers om deze overeenkomsten aan te tonen tussen hun eigen situatie en de situatie waarvan zij beweren dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13/07/2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin verzoeker verkeert analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan zij refereren.

Betrokkenen beweren dat zij zich in buitengewone omstandigheden zouden bevinden omdat zij alhier een langdurig verblijf in België zouden hebben. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit onmogelijk aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkenen beweren alhier sinds 2007 te verblijven. Echter, betrokkenen hebben zich al die tijd bewust genesteld in illegaal verblijf. Bovendien werd hen op 23.09.2011, op 03.05.2012 en op 21.02.2013 een bevel om het grondgebied te verlaten

betekend. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkenen in eerste instantie de verplichting hadden om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkenen dienden alles in het werk te stellen om aan hun wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg dienden zij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar hun herkomstland terug te keren of naar een land waar zij kunnen verblijven. De bewering dat zij alhier langdurig zouden verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkenen zelf verantwoordelijk zijn voor deze situatie.

*De overige elementen met betrekking tot de integratie van betrokkenen - nl. dat zij alhier sedert 2007 zouden verblijven, dat zij blijf zouden geven van integratie en dat zij werkbereid zouden zijn- hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.
(...)"*

1.6. Op 31 maart 2015 wordt tevens aan de verzoekende partijen bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit zijn de tweede en de derde bestreden beslissing, die op 28 april 2015 aan de verzoekende partijen ter kennis worden gebracht. De tweede bestreden beslissing, die ten aanzien van de eerste verzoeker werd genomen en op gelijklopende motieven als de derde bestreden beslissing, die ten aanzien van de tweede verzoekster werd genomen, is gestoeld, is als volgt gemotiveerd:

"(...)

De heer:

(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven,

binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

X Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum

(...)"

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie van niet-ontvankelijkheid op met betrekking tot de samenhang tussen de bestreden beslissingen.

Zij laat hieromtrent het volgende gelden:

"Verwerende partij heeft de eer op te merken dat bij gebrek aan voldoende samenhang tussen de bestreden beslissingen, het beroep in beginsel slechts ontvankelijk is ten aanzien van de beslissing die het voornaamste onderwerp uitmaakt van het verzoekschrift, zijnde de eerste bestreden beslissing.

"In het belang van een goede rechtsbedeling moet degene die op de rechter een beroep doet, voor elke vordering een afzonderlijk geding aanspannen, om zo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een

vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (RvS 14 september 1984, nr. 24.635). Het komt daarbij uitsluitend aan de rechter toe te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627). Het is hierbij aangewezen dat een verzoeker die verschillende administratieve rechtshandelingen aanvecht in één inleidende akte, in dit verzoekschrift aangeeft waarom naar zijn mening die verschillende handelingen in één verzoekschrift kunnen worden bestreden (RvS 21 oktober 2005, nr. 150.507).

De eisen van een goede rechtsbedeling worden miskend wanneer een beroep verscheidene onderwerpen heeft waarop onderscheiden wettelijke en reglementaire bepalingen toepasselijk zijn, of die op verschillende feitelijke gegevens steunen, en zo afzonderlijke onderzoeken en debatten noodzakelijk maken. Er moet dus een stellig verband bestaan tussen de bestreden akten, ook wat de feitelijke gegevens betreft, en het belang van een goede rechtsbedeling moet vereisen dat die handelingen in eenzelfde geding worden onderzocht (RvS 23 december 1980, nr. 20.835).

Wanneer er onvoldoende samenhang bestaat tussen de beslissingen die samen in één enkel verzoekschrift worden aangevochten, wordt in de regel alleen het beroep ontvankelijk verklaard ten aanzien van de akte die eerst wordt vermeld in het verzoekschrift. Wanneer echter de bestreden rechtshandeling een verschillend belang voor de verzoekende partij vertoont, zal het beroep geacht worden tegen de belangrijkste beslissing of het voornaamste onderwerp te zijn gericht (RvS 19 september 2005, nr. 149.014; RvS 12 september 2005, nr. 148.753, RvS 25 juni 1998, nr. 74.614, RvS 30 oktober 1996, nr. 62.871, RvS 5 januari 1993, nr. 41.514) (R. Stevens. 10. De Raad van State, 1.Afdeling bestuursrechtspraak, Brugge, die Keure, 2007, 65-71)." (R.v.V., Algemene Vergadering, 23 oktober 2013, nr. 112.576)

In casu, hebben de beslissingen een andere grondslag en een ander voorwerp.

Door middel van de eerste bestreden beslissing werd een aanvraag ex artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard, terwijl de tweede en de derde bestreden beslissing bevelen om het grondgebied te verlaten betreffen die werden opgelegd op basis van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

De bevelen om het grondgebied te verlaten d.d. 31 maart 2015 maken derhalve afzonderlijke beslissingen uit, die op een afzonderlijke rechtsgrond berusten en afzonderlijk kunnen worden getroffen.

Bijgevolg, is de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring ingesteld tegen de tweede en de derde bestreden beslissing, bij gebrek aan voldoende samenhang tussen de bestreden beslissingen, onontvankelijk."

3.2. Het komt uitsluitend aan de rechter toe te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627). Te dezen is de Raad van oordeel dat de gezamenlijke behandeling van de beroepen tegen de bestreden beslissingen, die op dezelfde datum en door dezelfde attaché (N.B.) werden genomen, het vlot verloop van het geding niet in de weg staat. Aldus kan de samenhang in kwestie aanvaard worden.

Bijgevolg wordt de door de verwerende partij opgeworpen exceptie verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1.1. In een eerste middel, dat uitsluitend gericht is tegen de eerste bestreden beslissing, voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de "motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991", van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel. In de uiteenzetting van het middel wordt tevens de schending aangevoerd van het gelijkheidsbeginsel en van het rechtszekerheidsbeginsel en wordt gewag gemaakt van de artikelen 28 en 29 van het Internationaal verdrag inzake de Rechten van het Kind, ondertekend te New York op 20 november 1989 (hierna: Kinderrechtenverdrag).

Het middel is als volgt onderbouwd:

"Dienst vreemdelingenzaken meent dat de regularisatieaanvraag van verzoekers d.d. 23.02.2015 op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk is.

Redenen:

(...)

Dat integendeel tot wat door DVZ werd beslist de aanvraag van verzoekers geenszins als onontvankelijk kon worden beschouwd.

Dat de motivering van de bestreden beslissing om verzoekers aanvraag onontvankelijk te verklaren niet afdoende is en in strijd met artikel 9 bis van de vreemdelingenwet.

Verzoekers begrijpen niet waarom DVZ tot deze conclusie komt, en wensen te reageren op de volgende beweringen:

1. Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructie Turtelboom die integraal werd overgenomen in de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011) Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing. Volledigheidshalve merken wij nog op dat de Raad van State in een later arrest (RvS 10 oktober 2012, nr. 220.932) uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 'integraal is vernietigd' en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de Staatssecretaris krachtens artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen.

Verzoekers dienden op 23.02.2015 een regularisatieaanvraag in, ondermeer op basis van de instructie van minister Turtelboom en de instructie dd. 19.07.2009

Hoewel de instructie vernietigd werd door de Raad van State, zou de minister, thans de staatssecretaris, in haar discretionaire bevoegdheid de instructie blijven toepassen.

Het volgende werd ook gepubliceerd op de website van Kruispunt – Migratie in samenspraak met DVZ en kabinet van staatssecretaris De Block:

De instructie van 19 juli 2009: welke waarde hebben deze criteria?

Op dit moment volgt de DVZ voor de inhoudelijke beoordeling van 9bis aanvragen nog steeds de criteria van de instructie van 19 juli 2009.

- Deze instructie is weliswaar vernietigd door de Raad van State (arrest van 9 december 2009 nr. 198.769: omdat de instructie de wettelijke ontvankelijkheidsvoorwaarde dat er 'buitengewone omstandigheden' moeten zijn, buiten werking zou stellen).*
- Maar de staatssecretaris en de DVZ hebben publiek beloofd en verklaard dat zij de criteria van de instructie ten gronde zullen blijven toepassen in het kader van hun discretionaire bevoegdheid (op hun websites op 11 december 2009, en in de Kamer op 17 december 2009).*
- Toch mag de DVZ geen aanvragen weigeren alleen omdat ze niet voldoen aan de criteria van de instructie. In zo'n geval zou de instructie onterecht worden toegepast als een bindende norm die voorwaarden toevoegt aan de wet (Raad van State 5 oktober 2011). De DVZ moet met andere woorden elke 9bis aanvraag op zijn waarde beoordelen, ook als de criteria van de instructie niet voldaan zijn.*

De Raad van State schorste via een arrest van 10 april 2006 (nr.157.452) een weigering van regularisatie waarbij de DVZ beweerde in het geheel niet gebonden te zijn door de verklaringen van de Minister over het regularisatiebeleid in geval van langdurige asielprocedure. De Raad van State oordeelde dat een dergelijke arbitraire houding en situatie van rechtsonzekerheid ontoelaatbaar is.

Hieruit volgt dus dat het redelijkheidsbeginsel geschonden is!

*"Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, maw wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld"*¹

Er werd op alle mogelijke manieren zowel media als officiële berichtgeving duidelijk gemaakt dat de instructie zou blijven gelden, in dit dossier wordt op geen enkele wijze rekening gehouden met de instructie.

*In arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 vernietigt de Raad van State de regularisatie- instructie van 19 juli 2009.*²

Er is tot op heden geen enkele mededeling van DVZ of de Staatssecretaris geweest waarin bevestigd wordt dat de criteria niet meer mogen aangehaald worden. Integendeel, zolang er geen nieuwe richtlijn is mogen ze aangehaald worden.

Bovendien betekent dit dat alle vreemdelingen die een aanvraag in toepassing van artikel 9 bis, zich baserend op de instructie d.d. 19.07.2009, hebben ingediend en een verblijfskaart hebben bekommen, zijnde beperkte duur op basis van hun arbeidsmarkt zijnde onbeperkte duur op basis van hun ononderbroken verblijf van meer dan 5 jaar, dat ze allemaal een nieuwe beslissing moeten krijgen waarin DVZ meedeelt dat zij een verkeerde beslissing hebben genomen. Dat de beslissingen in het verleden gebaseerd waren op een instructie die vernietigd was en dat ze toch geen recht hebben op verblijf!

Via de media werd de instructie op alle mogelijke manieren bekend gemaakt. Dat DVZ op verschillende manieren dit zelf publiek heeft gemaakt. Dit betekent dat de instructie niet meer een interne beleidslijn was maar ook een instructie voor de vreemdelingen zelf waarop zij zich konden baseren.

Bovendien neemt DVZ nog altijd beslissingen waarin nog steeds verwezen wordt naar de instructie en de mogelijkheid wordt gegeven om een arbeidskaart B aan te vragen. Wij kunnen tientallen voorbeelden voorleggen waarin dit het geval is.

Dat dan ook het gelijkheidsbeginsel dient gerespecteerd te worden en de bestreden beslissing dan ook een schending is van het gelijkheidsbeginsel!

*Schending van het gelijkheidsbeginsel is slechts denkbaar, zo stelt de Raad van State uitdrukkelijk, wanneer de overheid optreedt ter uitoefening van een discretionaire bevoegdheid. In een arrest van 13 juli 1990 werd dit als volgt uitgelegd: "dat zulk een schending immers hierin bestaat dat de overheid ter zake beslissingsrecht heeft, zonder een deugdelijke reden te doen gelden aan de ene burger geeft of oplegt, wat ze de andere burger niet geeft of oplegt"*³

In casu hoewel de instructie reeds in december 2009 vernietigd werd, bleef DVZ dat toepassen en zelfs op basis hiervan verblijfsmachtigingen toekennen.

Dat wij uit het voorgaande kunnen afleiden dat de richtlijn op 11 december 2009 werd bekendgemaakt door toenmalige staatssecretaris bevoegd voor asiel en migratie M. Wathélet en deze nog steeds gelden daar er geen andere instructie en/of richtlijn bekendgemaakt werd.

In een memorie verwijst verwerende partij zelf naar een arrest van uw Raad met de volgende opmerking:

"Door binnen het kader van haar discretionaire bevoegdheid alle elementen die vooropgesteld waren in de vernietigde instructie te hernemen als waren het nieuwe criteria voor een beoordeling ten gronde van de regularisatieaanvraag, kan de verwerende partij geen willekeur worden verweten."

Ook arrest nr. 80 660 van 4 mei 2012 van uw Raad spreekt zich zeer duidelijk uit over deze zaak: "De voorwaarden van de instructie worden als een dwingende maatregel toegepast, waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt wat dus in strijd is met de discretionaire bevoegdheid waarover de staatssecretaris beschikt. (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RVS 1 december 2011, nr. 216.651)"

Dat men in het ene geval het dossier wel aan de instructie toetst, en in het andere dossier dan weer niet, dat dit dan ook onaanvaardbaar is!

Er wordt enerzijds gedweept met de discretionaire bevoegdheid in de zin dat de eerdere richtlijnen die niet vernietigd worden niet dienen gevolgd te worden omwille van de discretionaire bevoegdheid en anderzijds gesteld dat men de discretionaire bevoegdheid niet kan toepassen omwille van de vernietiging van de instructie.

Men vraagt zich af of verwerende partij louter onzorgvuldig is geweest of bewust de keuze heeft gemaakt om de aanvraag van verzoekers niet aan bovenstaande instructie te toetsen noch aan de eerdere instructies m.b.t. tot regularisaties die niet vernietigd werden door de Raad van State. Verzoekers voldoen immers volledig aan de voorwaarden om geregulariseerd te worden.

Dit maakt een flagrante schending uit van het rechtszekerheidsbeginsel!

2. De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Verzoekers zijn van mening dat hun aanvraag wel degelijk ontvankelijk en gegrond moet verklaard worden.

Dat er in hoofde van verzoekers wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden. Bovendien voegde verzoekers de nodige identiteitsstukken die ervoor zorgen dat hun aanvraag ontvankelijk verklaard diende te worden.

Volgens de algemene regel van artikel 9 van de Vreemdelingenwet dient een machtiging tot verblijf te gebeuren bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land waarvan de vreemdeling de nationaliteit heeft of waar hij of zij een verblijfsrecht heeft. Echter in geval van buitengewone omstandigheden kan een aanvraag tot machtiging van verblijf in België ingediend worden op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet (R.v.St. ,nr. 56146; R.v.St. nr. 55204).

De rechtspraak van de Raad van State preciseert dat de term 'circonstances exceptionnelles' gelezen moet worden als 'circonstances extraordinaires' (R.v.St. nr. 60962, 11 juli 1996, T.Vreem.1997, nr. 4, p. 385). Dit betekent dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht moeten zijn. Er dient bewezen te worden dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor betrokkenen.

Een buitengewone omstandigheid is niet hetzelfde als overmacht. Het betekent dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen.

Bovendien is er geen vereiste dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene "onvoorzienbaar" is. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf.

Verzoekers kunnen niet terugkeren naar Mongolië om daar een regularisatieaanvraag in te dienen, hun leven zou er in gevaar zijn.

Dat hun kinderen in België zijn geboren, hier opgroeien en de Belgische normen en waarden meekrijgen. Dat 'het land van herkomst' van de kinderen België is!

Bovendien hebben zij hun leven opgebouwd in België. Het is bijgevolg onmogelijk voor verzoekers om een aanvraag in het land van herkomst in te dienen.

Dat er dus wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden. Bovendien kunnen verzoekers uit deze motivering niet afleiden waarom DVZ dit niet onderzoekt in zijn bestreden beslissing!

DVZ dient rekening te houden met alle elementen in het dossier en deze afdoende te motiveren!

Dat dit dan ook een schending is van de motiveringsplicht!

Bovendien wensen verzoekers op te merken dat de onontvankelijkheidsbeslissing een flagrante schending uitmaakt van het gelijkheidsbeginsel!

Het gelijkheidsbeginsel houdt in dat een rechtsregel op gelijke wijze wordt toegepast op eenieder die in het toepassingsgebied ervan valt.

Verzoekers dienden een regularisatieaanvraag in op 23.02.2015 en op 31.03.2015 verklaarde verwerende partij de aanvraag onontvankelijk.

Dat verzoekers niet begrijpen waarom zij een onontvankelijkheidsbeslissing kregen naar aanleiding van hun regularisatieaanvraag, terwijl de aanvraag van andere vreemdelingen, onder dezelfde omstandigheden, wel ontvankelijk werden verklaard.

Gelieve in de bijlage een voorbeeld te vinden van beslissingen die door DVZ ontvankelijk werden verklaard. Verwerende partij verklaart in deze beslissing echter niet waarom deze ontvankelijk werden verklaard.

Het is voor verzoekers onbegrijpelijk waarom hun aanvraag onontvankelijk werd verklaard, en de andere aanvraag wel ten gronde werd behandeld.

Dat dit totaal onbegrijpelijk is voor verzoekers en een schending is van het gelijkheidsbeginsel!

3. Betrokkenen halen aan dat zij onmogelijk kunnen terugkeren naar Mongolië omdat zij aldaar geen onderkomen meer zouden hebben en dat zij aldaar niets of niemand meer zouden hebben. Dit element kan echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen geen bewijzen voorleggen die deze bewering kan ondersteunen. Bovendien lijkt het ons erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot regularisatie. Betrokkenen verbleven immers ruim 25 jaar in Mongolië en hun verblijf in België, hun integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst.

Verzoekers wensen op te merken dat zijzelf inderdaad een meerderheid van hun leven in Mongolië hebben doorgebracht. Doch, sinds 2007 verblijven zij op Belgisch grondgebied en hun kinderen hebben wel degelijk uitsluitend op het Belgisch grondgebied verbleven!

Verzoekers kunnen niet meer bij eventuele familie, vrienden of kennissen terecht en kunnen dit onmogelijk staven.

Het is onredelijk van verwerende partij om een bewijs te verwachten dat iets niet bestaat of iets er niet is.

Dat er van verzoekers geen negatief bewijs kan verwacht worden!

Immers, verzoekers zijn al geruime tijd niet meer in Mongolië geweest. Dat er van hen niet verwacht kan worden dat zij na dergelijke langdurige afwezigheid zich tot andere personen richten voor financiële steun en opvang.

Dat alhoewel verzoekers een meerderheid van hun leven hebben doorgebracht in Mongolië, men een afwezigheid van bijna 8 jaar niet mag vergeten. Alhoewel het, volgens DVZ, onwaarschijnlijk is dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer hebben in het land van herkomst, is het niet ondenkbaar.

Zij hebben alles en iedereen destijds achtergelaten en voor hun eigen veiligheid gekozen.

Bovendien bevestigde uw Raad reeds in zijn arrest nr. 120 763 van 17.03.2014 dat DVZ rekening dient te houden met het geheel van elementen.

Het arrest vermeldt het volgende: "De fragmentarische beoordeling van de voorliggende documenten is dan ook in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel."

Verwerende partij dient het dossier van verzoekers in zijn geheel te onderzoeken!

De kinderen van verzoekers zijn hier geboren, groeien hier op en kennen niets anders dan de Belgische cultuur.

Dat zij dan ook onmogelijk kunnen terugkeren!

4. Betrokkenen halen aan dat zij indien zij zouden terugkeren naar hun land van herkomst dat dan hun leven in gevaar zou zijn. Dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid

daar betrokkenen geen enkel bewijs voorleggen die deze bewering kan ondersteunen. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen vrezen voor hun leven volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Verzoekers zijn al 8 jaar niet meer in hun land van herkomst geweest.

Zij hebben schrik dat zij slachtoffer zullen zijn van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in hun land van herkomst of ernstige bedreiging van hun leven of persoon riskeren als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bovendien kunnen verzoekers dit niet toepassen op hun persoonlijke situatie, zij kunnen immers niet terugkeren naar hun land van herkomst! Zij zijn Mongolië ontvlucht uit schrik voor hun leven!

Dat zij onmogelijk kunnen terugkeren om aan DVZ te bewijzen wat de gevolgen zouden kunnen zijn, dat men hier dus altijd spreekt van een hypothetische situatie.

Dat zij dan ook onder de bescherming vallen van art 3 EVRM. Verzoekers begrijpen niet waarom dit niet beschouwd kan worden als een buitengewone omstandigheid.

Dat de nodige informatie wel degelijk beschikbaar was in het dossier van verzoekers, dat DVZ op zijn minst de situatie in hun land van herkomst dient te onderzoeken.

DVZ schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of verzoekers al dan niet kunnen terugkeren naar hun land van herkomst.

Er wordt gesteld dat betrokkene geen gegronde vrees voor gevaar van schending van art 3 EVRM kan voorleggen.

Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende: "(...)".

Het is niet redelijk van DVZ om te verwachten dat zij hun leven in gevaar brengen, zodat zij kunnen aantonen dat er een reële dreiging is voor hun fysieke integriteit.

Dat dit argument, in tegendeel tot wat DVZ stelt, wel degelijk een buitengewone omstandigheid vormt.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele en materiële motiveringsplicht en men bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel schendt.

Dat de beslissing van DVZ dan ook onterecht genomen werd en zij de materiële motiveringsplicht flagrant schendt.

5. Wat de vermeende schending van art 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen betrokkenen hun beweringen te staven met een begin van bewijs, terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het voornoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Verzoekers bevinden zich eveneens in buitengewone omstandigheden daar een terugkeer naar Mongolië een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM. Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende: "(...)".

Wanneer verzoekers zouden moeten terugkeren zal artikel 3 van het EVRM geschonden worden.

Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dienen te ondergaan. Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaatst wordt, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf.
(Arrest Kirkwood (19479/83), 12 maart 1984).

Verzoekers zijn uit hun land van herkomst gevlucht omwille van problemen. Indien zij terugkeren naar hun land van herkomst zal artikel 3 van het EVRM geschonden worden.

Voor cliënten die de Mongoolse nationaliteit hebben is het onmogelijk om terug te keren naar hun land van herkomst.

Immers zij zijn uit het land gevlucht en zijn er al meer dan 8 jaar niet meer geweest. Zij kunnen bijgevolg dus ook niet terugkeren want zij kunnen nergens terecht en hebben er geen verblijfplaats meer, zelfs niet voor een eventuele tijdelijke terugkeer.

Hoe kunnen zij geacht worden terug een leven op te bouwen in Mongolië, als zij daar al jaren niet meer geweest zijn en vrezen voor hun leven??

Zij hebben schrik dat zij slachtoffer zullen zijn van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in hun land van herkomst of ernstige bedreiging van hun leven of persoon riskeren. Dat zij hun land van herkomst reeds dienden te ontvluchten om hun leven in veiligheid te kunnen brengen.

Dat zij dan ook onder de bescherming vallen van art 3 EVRM. Verzoekers begrijpen niet waarom dit niet beschouwd kan worden als een buitengewone omstandigheid.

DVZ schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of verzoekers al dan niet kunnen terugkeren naar hun land van herkomst.

6. Betrokkenen halen aan dat hun kinderen alhier geboren zijn, dat zij opgroeien in de Belgische cultuur, dat zij alhier naar school gaan, dat zij nog nooit in Mongolië geweest zouden zijn en dat zij de taal niet zouden spreken. Deze elementen kunnen echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Vooreerst dienen wij op te merken dat de kinderen van betrokkenen geboren zijn tijdens illegaal verblijf. Betrokkenen wisten perfect op het moment dat zij aan kinderen begonnen dat zij zich in precair verblijf bevonden. Het feit dat zij twee kinderen op de wereld brachten is te wijten aan hun eigen houding. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van de kinderen hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Bovendien merken wij op dat betrokkenen een eerste keer een bevel hebben betekend op 23.09.2011. Indien betrokkenen hier gevolg hadden aan gegeven, wat zij verondersteld werden te doen, had huidige situatie zich niet gesteld. Het oudste kind was toen slechts anderhalf jaar en het jongste kind was toen nog niet geboren. Het feit dat betrokkenen geen gevolg hebben gegeven aan het bevel is aldus te wijten aan hun eigen houding.

Ook de bewering dat de kinderen de taal niet zouden spreken kan tevens niet weerhouden worden. Het is zeer ongeloofwaardig dat betrokkenen in huiselijke sfeer geen Mongools zouden spreken, wat hun moedertaal is, en dat de kinderen niet zouden opgevoed zijn in het Mongools, niettegenstaande het mogelijk is dat de kinderen daarnaast ook het Nederlands zouden leren. Wat er ook van zij en nogmaals, op het moment van het eerste bevel was het oudste kind ongeveer anderhalf jaar oud en was hun tweede kind nog niet geboren. Indien betrokkenen gevolg hadden gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, wat zij verondersteld werden te doen, hadden deze problemen zich niet gesteld. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van de kinderen hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf.

De insinuatie dat verzoekers zelf de belangen van hun kinderen hebben geschaad door aan kinderen te beginnen en hen in België te laten opgroeien en naar school te laten gaan is niet alleen absurd, maar ook volledig fout.

Acht verwerende partij het onderwijs in België en de Belgische samenleving minderwaardig aan dat van Mongolië? Slechts indien dit het geval is, schaadt dit de belangen van de kinderen.

DVZ dient het dossier grondig te onderzoeken en rekening te houden met ALLE elementen in het dossier!

Verwerende partij merkt een aantal keer op dat verzoekers op 23.09.2011 een eerste bevel om het grondgebied te verlaten hebben betekend gekregen.

Zij konden hier echter geen gevolg aan geven. Verwerende partij merkt op dat het jongste kind op dat moment nog niet geboren was, maar gaat flagrant voorbij aan het feit dat verzoekster op dat moment reeds zwanger was.

Dat zij de juiste prenatale zorgen nodig had en onmogelijk kon terugkeren naar Mongolië. Dit had haar leven en dat van haar ongeboren kind in gevaar gebracht.

Het is dan ook onredelijk van verwerende partij om dit nu tegen hen te gebruiken en te stellen dat verzoekers 'maar' 4 jaar geleden het Belgisch grondgebied dienden te verlaten.

Dit is niet gebeurd, bijgevolg is het onredelijk van verwerende partij om haar beslissing rond hypothesen op te bouwen!

Nogmaals dient men de bedenking te maken of verwerende partij het dossier van verzoekers wel onderzocht heeft.

Cliënten hebben zich helemaal niet genesteld in dergelijk of illegaal verblijf. Integendeel, ze hebben steeds het nodige gedaan om een verblijfstitel te bekomen.

Dat bovendien het feit dat verzoekers in België gebleven zijn, waar zij een veilig leven kunnen leiden en een degelijke opleiding voor hun kinderen kunnen krijgen, ook een menselijke reactie was!

De kinderen hebben enkel in de Nederlandse taal opleiding gehad en kennen slechts de Belgische cultuur en gewoontes.

Hoe kan men in het geval van de kinderen spreken van hun "land van herkomst"?! Zij zijn er nog nooit geweest! Het land van herkomst van de kinderen is België!

Deze opmerking van verwerende partij is werkelijk hallucinant!

Daar waar men in andere dossiers weigert de opgebouwde integratie te erkennen, bestempelt men het feit dat de kinderen van verzoekers enkel Nederlands spreken als een 'zeer ongeloofwaardig'!

Dat dit dan ook onaanvaardbaar is!

Verzoekers hebben er alles aan gedaan om zich te integreren in de Belgische cultuur en samenleving. Dat het onbegrijpelijk is hoe dit nu tegen hen gebruikt wordt!

Verzoekers zijn al meer dan 8 jaar niet meer in Mongolië geweest. Meer nog! De kinderen zijn er zelfs nog nooit geweest!

Hoe kan men hier spreken over een "terugkeer" naar het land van herkomst als de kinderen er zelfs nooit zijn geweest!

Dat het niet redelijk is van verwerende partij om te verwachten dat zij de Mongoolse cultuur zouden moeten hebben meegekregen in de huiselijke sfeer.

Verzoekers wonen en leven hier! Dat zij hun kinderen dan ook wensen op te voeden met de Belgische cultuur! Het is onredelijk van verzoekers om het tegengestelde te verwachten!

Bovendien wensen verzoekers op te merken dat de kinderen niet gestraft mogen worden voor de acties van hun ouders!

Verzoekers zijn naar België gekomen omwille van het feit dat zij hier een veilig leven voor henzelf en hun kinderen konden opbouwen en hebben zich, zoals verwacht mag worden, volledig geïntegreerd.

DVZ dient het dossier grondig te onderzoeken en rekening te houden met ALLE elementen in het dossier!

Het is dan ook onredelijk van DVZ om geen rekening te houden met het belang van de kinderen!

Hier wordt met de toekomst van de kinderen gespeeld, in de meest negatieve betekenis!

*Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel: "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, maw wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld."*⁴

Het is onredelijk van DVZ om geen rekening te houden met het belang van de kinderen!

De kinderen mogen immers niet gestraft worden voor de acties die men aan de ouders zou kunnen verwijten!

7. Ook het feit dat de kinderen momenteel school zouden lopen in België kan tevens niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, nog een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Daarbij komt nog dat kinderen jonger dan 6 jaar niet schoolplichtig zijn in België (arrest Raad van State van 11 maart 2003 nr. 116.916).

Wat de verwijzing naar art. 28 en 29 van het Kinderrechtenverdrag betreft (die stipuleren dat elk kind recht heeft op onderwijs gericht op de ontplooiing van het kind (...)) dienen wij op te merken dat het aanhalen van deze artikels enigszins misplaatst is daar wij op geen enkele wijze hun recht op onderwijs ontnemen. De scholing kan plaatsvinden in het land van herkomst.

In Mongolië kunnen de kinderen van verzoekers niet dezelfde kansen krijgen in het onderwijs.

DVZ stelt dat de kinderen van verzoekster geen gespecialiseerde infrastructuur behoeft, die niet in hun land van herkomst terug te vinden is, maar negeert het feit dat zelfs de basisinfrastructuur niet beschikbaar is voor kinderen in Mongolië.

Het getuigt van een gebrek aan zorgvuldigheid en redelijkheid om, zonder enig onderzoek of documentatie, te stellen dat de kinderen van verzoekster geen gespecialiseerd onderwijs behoeven en de nodige infrastructuur in het land van herkomst aanwezig zou zijn.

Hoe is men tot deze conclusie gekomen zonder enig onderzoek?

De kinderen hebben enkel in de Nederlandse taal opleiding gehad en kennen slechts de Belgische cultuur en gewoontes.

DVZ dient het dossier grondig te onderzoeken en rekening te houden met ALLE elementen in het dossier en alle stukken!

De enige kans voor verzoekers om hun kinderen een volwaardige opleiding te geven, is in België!! Dit is immers het land waar zij verblijven, waarvan zij de taal spreken, waar zij geïntegreerd zijn, waar zij de nodige ondersteuning hebben, ...

Dat dit dus wel degelijk een buitengewone omstandigheid vormt!

België heeft, als staat die de IVRK heeft ondertekend, de plicht om te waarborgen dat een kind recht heeft op onderwijs.

Dat ook art 28 en 29 geschonden zullen worden.

Art 28 en 29 van het IVRK bepaalt immers het volgende :

Artikel 28 Onderwijs

(...)

Artikel 29 Onderwijsdoelstellingen

(...)

De kinderen van verzoekster hebben onvoldoende toegang tot onderwijs in Mongolië.

Het mag dan ook duidelijk zijn dat DVZ art 28 en 29 van het IVRK schendt en dat dit onaanvaardbaar is.

De opmerking als zouden verzoekers de belangen van hun kinderen geschaad hebben, is absurd!

Acht men het onderwijs in België minderwaardig tov dat in Mongolië? Slechts indien dit het geval is, werden de belangen van de kinderen geschonden.

8. De advocaat van betrokkene verwijst ook meermaals naar verschillende arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, omdat de situatie van betrokkenen gelijkaardig zou zijn aan de situatie waarin deze arresten zijn gevelde. Het is echter aan de verzoekers om deze overeenkomsten aan te tonen tussen hun eigen situatie en de situatie waarvan zij beweren dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13/07/2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin verzoeker verkeert analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan zij refereren.

Verzoekers wensen op te merken dat, in tegendeel tot wat DVZ stelt, verzoekers wel degelijk de nodige informatie verschaffen om te bewijzen dat het ging om gelijkaardige dossiers.

Dat het voor verzoekers bijgevolg onbegrijpelijk is, waarom DVZ hier geen rekening mee heeft gehouden in zijn beslissing. Meer nog, DVZ acht het zelfs niet noodzakelijk hier rekening mee te houden!

Dat dit een flagrante schending uitmaakt van het zorgvuldigheidsbeginsel!

A.M.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: "De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming."⁶

DVZ dient rekening te houden met ALLE elementen in het dossier. Dat, in tegendeel tot wat DVZ stelt, men er niet 'zonder meer' van dient uit te gaan dat de omstandigheden waarin verzoekers verkeert analoog zijn aan diegene waaraan zij refereren.

Het mag duidelijk blijken uit de informatie die verzoekers toevoegden aan hun administratief dossier, dat er wel degelijk sprake is van gelijkaardige situaties en dat het rechtszekerheidsbeginsel gerespecteerd dient te worden!

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de overheid gedane toezeggingen, uitspraken of gewekt vertrouwen niet beschamen mag.⁶

Dat het voor verzoekers onbegrijpelijk is dat cliënten in vergelijkbare dossiers wel geregulariseerd werden, en zij een negatieve beslissing ontvingen.

De stelling dat het niet zou gaan over een gelijkaardige situatie of dat dit niet wordt aangetoond is flagrant fout!

Indien verwerende partij van mening zou zijn dat er geen sprake zou zijn van gelijkaardige dossiers, dient men dit uitvoerig te motiveren! Uit de gegevens waarover de raadsman van verzoekers beschikt, blijkt immers dat het gaat om gelijkaardige dossiers.

Dit verschil is niet redelijk te verantwoorden.

9. Betrokkenen beweren dat zij zich in buitengewone omstandigheden zouden bevinden omdat zij alhier een langdurig verblijf in België zouden hebben. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit onmogelijk aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkenen beweren alhier sinds 2007 te verblijven. Echter, betrokkenen hebben zich al die tijd bewust genesteld in illegaal verblijf.

Bovendien werd hen op 23.09.2011, op 03.05.2012 en op 21.02.2013 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkenen in eerste instantie de verplichting hadden om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkenen dienden alles in het werk te stellen om aan hun wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg dienden zij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar hun herkomstland terug te keren of naar een land waar zij kunnen verblijven. De bewering dat zij alhier langdurig zouden verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkenen zelf verantwoordelijk zijn voor deze situatie.

Dvz motiveert dat de integratie en langdurig verblijf louter het gevolg zijn van hun eigen houding.

Dat uit de bestreden beslissing op geen enkele wijze kan afgeleid worden waarom deze elementen niet kunnen leiden tot een regularisering. Het feit dat door middel van een standaard zin , dat ze zelf verantwoordelijk zijn voor de situatie, de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard is dan ook niet in feite en in recht aanvaardbaar.

Uiteraard zijn verzoekers zelf verantwoordelijk voor hun langdurig verblijf! Hoe kunnen zij dit niet zijn?! Slechts indien zij opgesloten waren geweest in een gesloten centrum, zouden zij niet verantwoordelijk zijn geweest voor de duur van hun verblijf in België.

Het is flagrant onredelijk en absurd van verwerende partij om de beslissing op deze wijze te motiveren!

Dvz motiveert dat de integratie niet kan leiden tot regularisatie. Maar laat na dit te motiveren. Waarom kan het niet leiden? Waarom kan een verblijf van meer dan 8 jaar geen buitengewone omstandigheid vormen en uiteindelijk niet leiden tot regularisatie?!

Dvz had dienen te motiveren 'waarom' deze elementen niet voldoende zijn om te kunnen weerhouden worden voor regularisatie.

Dat dvz bij het nemen van haar beslissing hier geen rekening mee heeft gehouden !

Dat de beslissing van dienst vreemdelingenzaken aldus een gebrek vertoont door hier geen rekening mee te houden.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de motiveringsplicht.

De wetgeving inzake regularisatie is nog steeds artikel 9 bis van de vreemdelingenwet. Nergens in artikel 9bis Vw. Staat nergens te lezen dat de aanvrager zelf de situatie niet mag gecreëerd hebben. Nergens in de wet staat te lezen dat de elementen die worden aangehaald ter regularisering niet te wijten mogen zijn aan de eigen houding.

De staatssecretaris of de gemachtigde mag zich dan ook niet in de plaats van de wetgever stellen en nieuwe criteria vermelden!!

Bovendien wensen verzoekers op te merken dat het feit dat een vreemdeling langdurig in een land verblijft waar zij meer mogelijkheden heeft dan in hun eigen land op geen enkele wijze zich bewust nestelen is in illegaal verblijf!

DVZ dient het dossier grondig te onderzoeken en rekening te houden met ALLE elementen in het dossier!

10. De overige elementen met betrekking tot de integratie van betrokkenen – nl. dat zij alhier sedert 2007 zouden verblijven, dat zij blijf zouden geven van integratie en dat zij werkbereid zouden zijn- hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Verzoekers zijn van mening dat hun langdurig verblijf en hun integratie wel degelijk kunnen leiden tot regularisatie en begrijpen niet waarom verwerende partij hier weigert rekening mee te houden.

DVZ dient minstens te motiveren waarom hun integratie en langdurig verblijf niet verantwoorden dat de aanvraag in België wordt ingediend.

Door middel van deze zin kan DVZ alle aanvragen weigeren. Een aanvraag 9bis is nog altijd een aanvraag om humanitaire redenen !!

Dit werd eveneens bevestigd in het arrest nr 80 255 van 26 april 2012 van uw raad.

“... De verwerende partij blijft namelijk in gebreke te verduidelijken waarom zij “redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen”, te meer dat zij zelf in de eerste bestreden beslissing onmiddellijk hierop poneert dat “integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf (...) een reden (kunnen) zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen”.

Zij dient de rechtsonderhorige echter wel afdoende te verduidelijken hoe zij deze appreciatie bevoegdheid aanwendt en waarom diens argumenten geen aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging...

Dit is ... geen afdoende draagkrachtige motivering”

Dat uit het voorgaande dus blijkt dat de formele motiveringsplicht geschonden is.

De verwerende partij moet motiveren waarom de integratie geen buitengewone omstandigheid kan vormen en uiteindelijk niet zou kunnen leiden tot regularisatie.

Het getuigt van een eenzijdige interpretatie van DVZ om de opgebouwde integratie en het langdurig verblijf van verzoekers louter te willen beoordelen in het kader van het gegrondheidsonderzoek.

Waarom kan de opgebouwde integratie en het langdurig verblijf niet in overweging genomen worden in zowel het ontvankelijkheidsonderzoek al het gegrondheidsonderzoek?!

Dat hieruit blijkt dat verwerende partij redenen zoekt om de aanvraag van verzoekers onontvankelijk te verklaren, zonder rekening te houden met ALLE elementen!

Dat verzoekers van mening zijn dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat zij geregulariseerd dienen te worden nu duidelijk blijkt dat DVZ hun integratie niet betwist.

DVZ dient rekening te houden met alle elementen in het dossier en deze afdoende te motiveren!

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele motiveringsplicht.

Bijgevolg,

Dat verzoekers van mening zijn dat zij voldoende hebben aangetoond dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat zij van mening zijn dat hun regularisatieaanvraag ten gronde behandeld moest worden en gegrond diende te worden verklaard.

Immers, artikel 9 bis van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

(...)

Dat verzoekers van mening zijn, dat zij volledig aan deze voorwaarden voldoen en bijgevolg een regularisatieaanvraag op basis van art 9bis indienden.

Dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden (zie voorgaande) en dat verzoekers wel degelijk voldoen aan de basisvoorwaarden waardoor de aanvraag van verzoekers ten gronde moest behandeld worden en gegrond is.

Dat de beslissing van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie aldus een gebrek vertoont door hier geen rekening mee te houden en zij zich duidelijk vergissen in dit dossier en een en ander over het hoofd hebben gezien.

De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel en gelijkheidsbeginsel.

Tevens dient te worden opgemerkt dat een aanvraag 9bis gebaseerd dient te zijn op humane gronden en dat hier meer dan redenen genoeg zijn om het verblijf van verzoekers te regulariseren!

Dat verzoekers helemaal niet inzien waarom men weigert rekening te houden met ALLE elementen in het dossier van verzoekers en het geheel van elementen.

Dat verzoekers dan ook menen dat hun aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld.

Het lijkt alsof verwerende partij uit het oog is verloren dat een aanvraag op basis van artikel 9bis nog steeds een aanvraag is op basis van humanitaire redenen! Uit de bestreden beslissing blijkt zeer duidelijk dat de ratio legis van art 9bis geschonden is door DVZ.

Verwerende partij dient immers rekening te houden met ALLE elementen in het dossier van verzoekers, waaronder hun langdurig verblijf, het feit dat verzoekers een blanco strafblad hebben, de rechten van het kind, het feit dat verzoekers een schoolgaand kind hebben, hun blijf van integratie, hun werkbereidheid, ...

Dat verzoekers dan ook vragen huidige beslissing te willen vernietigen omwille van het feit dat deze een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel, het gelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht.”

4.1.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

“Verzoekers voeren in een enig middel de schending aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name de motiveringsverplichting zoals bepaald in de Wet van 29 juli 1991, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, tot doel heeft verzoekers in kennis te stellen van de redenen waarom verwerende partij de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover zij beschikken. Verwerende partij is verplicht de juridische en feitelijke overwegingen in de akte op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (R.v.St., 6 september 2002, nr. 110.071; R.v.St., 19 maart 2004, nr. 129.466; R.v.St., 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip “afdoende” houdt in dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (R.v.V., 5 juni 2012, nr. 82.466)

De determinerende motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen. Er wordt met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet op een grondige en duidelijke wijze gemotiveerd waarom de door verzoekers aangehaalde elementen en voorgelegde stukken geen buitengewone omstandigheden vormen die zouden rechtvaardigen dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

In tegenstelling tot wat zij menen, houdt de formele motiveringsplicht evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden. Het volstaat dat de determinerende motieven op grond waarvan de beslissing werd genomen op een duidelijke wijze worden aangegeven. (R.v.V., 25 januari 2012, nr. 73 906)

Uit de in het verzoekschrift geuite kritiek blijkt overigens dat verzoekers de determinerende motieven kennen, zodat in casu het voornaamste doel van de formele motiveringsplicht is bereikt.

Er wordt geen schending van de formele motiveringsplicht aangetoond.

Waar verzoekers inhoudelijk kritiek uit op de bestreden beslissing, voeren zij in werkelijkheid een schending aan van de materiële motiveringsplicht.

“Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen”. (R.v.V., 29 maart 2012, nr. 78 303; R.v.V., 30 juni 2011, nr. 64.262)

Inzake de “instructie” van 19 juli 2009, is het niet kennelijk onredelijk van verwerende partij te oordelen dat ingevolge de vernietiging door de Raad van State bij arresten d.d. 9 december 2009 (nr. 198.769) en d.d. 5 oktober 2011 (nr. 215.571), de criteria niet meer van toepassing zijn. Die vernietigingsarresten

hebben werking erga omnes, zodat verzoekster zich niet dienstig kan beroepen op de "instructie" (R.v.V., 5 mei 2010, nr. 43 038). De instructie wordt immers geacht nooit te hebben bestaan (R.v.V., 18 oktober 2011, nr. 68 682). Verzoekers gaan met hun kritiek kennelijk voorbij aan het feit dat het niet aan verwerende partij toekomt om contra legem de ontvankelijkheid van een aanvraag niet te onderzoeken. Loutere beleidsverklaringen zijn geen afdwingbare rechtsnormen.

Waar zij van mening zijn dat de bestreden beslissing op dit punt tevens een schending zou inhouden van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel, dient te worden opgemerkt dat de Raad bij arrest d.d. 18 oktober 2011 (nr. 68 682) heeft geoordeeld dat een beginsel van behoorlijk bestuur verwerende partij hoe dan ook niet toelaat af te wijken van een door de wetgever voorziene norm:

"Ingevolge de vernietiging van de instructie van 19 juli 2009 door de Raad van State wordt deze geacht nooit bestaan te hebben. Verzoekster kan dan ook niet gevolgd worden in haar stelling dat zij erop mocht vertrouwen dat de instructies van 19 juli 2009, die in een vademecum werden verduidelijkt, wat de beoordeling van de ontvankelijkheid van haar aanvraag betreft, onverkort zouden worden toegepast en zij niet diende aan te tonen dat het voor haar bijzonder moeilijk of zelfs onmogelijk was om haar machtigingsaanvraag via de reguliere procedure in te dienen. Verzoekster, die haar aanvraag op 14 december 2009 nog actualiseerde, behoorde immers te weten dat verweerder is gebonden door de wet en dat hij het arrest van de Raad van State van 9 december 2009 diende te respecteren. Daarenboven moet worden gesteld dat een beginsel van behoorlijk bestuur verweerder hoe dan ook niet toelaat af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (cf. Cass. 12 december 2005, AR C040157F)". (R.v.V., 18 oktober 2011, nr. 68 682)

Verzoekers die met bijstand van een raadsman op 23 februari 2015 hun aanvraag hebben ingediend behoorden te weten dat de "instructie" door de Raad van State werd vernietigd bij arrest van 9 december 2009.

Ten overvloede, heeft de Raad reeds geoordeeld dat hij gelet op de vernietiging, niet meer vermogt te toetsen aan die "instructie". (R.v.V., 31 mei 2012, nr. 82 167)

Verzoekers voeren dienaangaande tevens de schending aan van het gelijkheidsbeginsel, doch laten na met feitelijke en concrete gegevens aan te tonen dat gelijkaardige situaties ongelijk worden behandeld. Zij brengen geen concrete gegevens aan die een vergelijking inhouden van hun situatie met de situatie van andere vreemdelingen, en die zouden aantonen dat personen in een gelijkaardige situatie als deze van verzoekers op een andere wijze werden behandeld. (R.v.V., 16 december 2011, nr. 72 027)

Voor zoveel als verzoekers met hun uiteenzetting zouden doelen op mogelijke regularisaties in het kader van bestaande arbeidsovereenkomsten, dient te worden opgemerkt dat het Koninklijk Besluit van 7 oktober 2009 houdende bijzondere bepalingen met betrekking tot de tewerkstelling van sommige categorieën van buitenlandse werknemers niet werd vernietigd en dat het aldus nog steeds kan worden toegepast.

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet dient als uitzonderingsbepaling op de algemene regel voorzien in artikel 9 van de Vreemdelingenwet, restrictief te worden geïnterpreteerd.

De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt een dubbel onderzoek in:

- Inzake de ontvankelijkheid van de aanvraag: of de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voldaan is en of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
- Inzake de gegrondheid van de aanvraag: voor zoveel de aanvraag ontvankelijk is, of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid. (R.v.V., 13 augustus 2007 nr. 10.629; R.v.V., 28 maart 2012, nr. 78.191)

De "buitengewone omstandigheden" strekken er enkel toe te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend, doch niet waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend. Het zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van

een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. (R.v.St., 9 december 2009, nr. 198.769)

Omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoord worden waarom die in België, en niet in het buitenland, is ingediend. (R.v.St., 9 december 2009, nr. 198.769)

Het verblijf van verzoekers binnen het Rijk is nagenoeg volledig illegaal. Behouden het feit dat verzoekers reeds verscheidene malen werden gewezen op de ernst van hun illegaal verblijf, dient te worden opgemerkt dat uit een illegaal verblijf, hetgeen overeenkomstig artikel 75 van de Vreemdelingenwet een misdrijf is, geen rechten kunnen worden geput.

Bijgevolg, is het niet kennelijk onredelijk van verwerende partij om, in de uitoefening van haar discretionaire bevoegdheid, te oordelen dat de elementen betreffende de integratie van verzoekers en de duur van hun verblijf geen buitengewone omstandigheden vormen welke zouden rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend.

Ten overvloede, dient inzake de duur van verblijf te worden opgemerkt dat zij pas eind 2009 een eerste aanvraag indienden en niet in 2007 zoals zij voorhouden.

Verzoekers beperken zich andermaal tot loutere beweringen als zouden zij in het land van herkomst geen onderkomen meer hebben en familie, vrienden of kennissen. Zij stellen in hun verzoekschrift dat het niet ondenkbaar is.

Met dit betoog tonen zij geenszins aan dat verwerende partij met de overwegingen die ter zake werden geformuleerd op een onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze te werk zou zijn gegaan.

Waar verzoekers een schending van artikel 3 EVRM aanvoeren, merkt verwerende partij op dat zij zich dienaangaande beperken tot een ongestaafd en algemeen betoog.

Verzoekers laten na concrete, op hun persoonlijke situatie betrokken feiten aan te brengen die worden gestaafd door een begin van bewijs en waaruit blijkt dat zij een ernstig en reëel risico lopen te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling in het land van herkomst.

Voor zoveel als nodig, verwijst verwerende naar de rechtspraak van de Raad en van de Raad van State: "Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij zich beperkt tot loutere beweringen die zij geenszins staakt. In het kader van artikel 3 van het EVRM is nochtans vereist dat zij doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105 233; RvS 28 maart 2002, nr. 105 262; RvS 14 maart 2002, nr. 104 674; RvS 25 juni 2003, nr. 120 961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123 977)."

Er wordt geen schending aangetoond van artikel 3 EVRM.

Waar verzoekers kritiek uiten op de bestreden beslissing en meer bepaald op de overwegingen die betrekking hebben op de kinderen, dient te worden opgemerkt dat de Raad van State reeds meerdere malen heeft geoordeeld dat het op zich niet onredelijk is dat de gemachtigde van de minister beslist dat de aanwezigheid van schoolgaande kinderen geen buitengewone omstandigheid uitmaakt. (zie: R.v.St., 14 maart 2006, nr. 156.325; R.v.St., 4 juli 2002, nr. 108.862)

De Raad benadrukt in het kader van dit principe oordeelde de Raad bij arrest van 6 mei 2008, nr. 10.923 als volgt:

"In casu is de verplichte scholing bovendien in illegaal verblijf gestart. In tegenstelling tot wat verzoeker wenst te laten uitschijnen neemt de schoolplicht slechts aanvang in het kalenderjaar dat het kind zes jaar wordt. Het is niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken om te stellen dat het de ouders zijn die de belangen van de kinderen hebben geschaad door zich te nestelen in een dergelijke illegaal verblijf. Verzoeker beperkt zich tot een theoretische uiteenzetting en

toont niet met concrete gegevens aan waarom de scholing van zijn kind een buitengewone omstandigheid zou uitmaken. Verzoeker maakt de schending van de materiële motiveringsplicht niet aannemelijk.”

“De Raad ziet voorts niet in hoe uit deze motivering door de verzoekende partij kan worden afgeleid dat het bestuur het onderwijs in België minderwaardig vindt aan dat van Indië. Het bestuur geeft met deze motivering enkel aan dat de verzoekende partij er zelf doelbewust voor gekozen heeft zich te nestelen in illegaal verblijf waardoor zij ook haar kind in een onzekere verblijfssituatie bracht met als risico dat het kind, na jarenlang verblijf in België, alsnog dient terug te keren naar het land van herkomst. Indien het kind daardoor in zijn belangen wordt geschaad, dan is dit enkel te wijten aan het persisteren in illegaal verblijf van de moeder.” (RvV, 28 februari 2014, nr. 119.898)

In tegenstelling tot wat zij voorhouden, neemt de schoolplicht in België slechts een aanvang in het kalenderjaar dat de kinderen zes jaar worden. Verzoekers kunnen dus niet ernstig voorhouden als zou er op hun kinderen die in 2010 en 2012 werden geboren een schoolplicht zou rusten.

Het jongste kind is pas 3 jaar geworden, het oudste kind moet nog 5 jaar worden. Verzoekers kunnen in dit opzicht niet ernstig voorhouden dat de kinderen slechts een ‘opleiding’ zouden hebben genoten in de Nederlandse taal, noch kunnen zij ernstig voorhouden dat de kinderen slechts de Belgische cultuur en gewoontes kennen.

Het betoog van verzoekers als zouden hun kinderen enkel de Nederlandse taal machtig zijn berust op ongestaafde beweringen. Louter ten overvloede, dient te worden opgemerkt dat verzoekers, gelet op de jonge leeftijd van de kinderen, geenszins aannemelijk maken dat die kinderen de Mongoolse taal niet zouden kunnen aanleren.

Inzake de artikelen 3, 28 en artikel 29 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991, merkt verwerende partij op dat dit verdrag geen directe werking heeft en dat verzoekers er zich derhalve niet met gunstig gevolg op kunnen beroepen. Deze verdragsbepalingen volstaan op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. (R.v.V., 27 juni 2011, nr. 63.844; R.v.St., 31 oktober 2001, nr. 100.509)

Waar verzoekers kritiek uiten op de overwegingen in de bestreden beslissing omtrent de in de aanvraag aangehaalde arresten van het EHRM en van de Raad in samenhang met het gelijkheidsbeginsel, dient andermaal te worden vastgesteld dat zij nalaten met feitelijke en concrete gegevens aan te tonen dat gelijkaardige situaties ongelijk worden behandeld. Zij brengen geen concrete gegevens aan die een vergelijking inhouden van hun situatie met de situatie van andere vreemdelingen, en die zouden aantonen dat personen in een gelijkaardige situatie als deze van verzoekers op een andere wijze werden behandeld. (R.v.V., 16 december 2011, nr. 72 027)

Uit wat voorafgaat, blijkt dat verzoekers met hun betoog niet aantonen met welke feiten en elementen die verwerende partij kende op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen zij geen rekening zou hebben gehouden, noch dat zij die niet correct zou hebben beoordeeld. Zij tonen evenmin aan dat er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van die beslissing.

Het enig middel is niet ernstig.”

4.1.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de eerste bestreden beslissing verwezen naar

de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat de door de verzoekende partijen ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard omdat de door hen aangehaalde elementen, meer bepaald de beweerde onmogelijkheid om terug te keren naar hun land van herkomst, de bewering dat hun leven in gevaar is in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst, de vermeende schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), het gegeven dat hun kinderen hier geboren zijn, opgroeien in de Belgische cultuur, hier naar school gaan, nog nooit in Mongolië zijn geweest en de taal niet zouden spreken, de verwijzing naar de artikelen 28 en 29 van het Kinderrechtenverdrag, het argument dat zij nooit een inbreuk begingen tegen de openbare orde, de verwijzing naar verschillende arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en de Raad, hun langdurig verblijf in België en de overige elementen met betrekking tot hun integratie, *“geen buitengewone omstandigheid (vormen) waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland”*, waarbij voor elk van de aangehaalde elementen omstandig wordt toegelicht waarom dit het geval is. Voorts wordt in de eerste bestreden beslissing opgemerkt dat de verzoekende partijen zich niet kunnen beroepen op de zogenaamde ‘instructie Turtelboom’, nu deze integraal werd overgenomen door de *“instructie van 19 juli 2009”*, die door de Raad van State werd vernietigd.

Aldus kunnen de motieven die de eerste bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hierdoor tevens hebben kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikken.

Waar de verzoekende partijen in het tiende middelonderdeel aanvoeren dat zij niet begrijpen waarom de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris weigert rekening te houden met hun integratie, dewelke volgens hen wel degelijk kan leiden tot regularisatie, en dat de gemachtigde minstens dient te motiveren waarom hun integratie en hun verblijf niet verantwoordt dat de aanvraag in België wordt ingediend, wordt erop gewezen dat in de eerste bestreden beslissing duidelijk gemotiveerd wordt dat *“(d)e overige elementen met betrekking tot de integratie van betrokkenen - nl. dat zij alhier sedert 2007 zouden verblijven, dat zij blijf zouden geven van integratie en dat zij werkbereid zouden zijn- (...) betrekking (hebben) op de gegrondheid en (...) in deze fase niet (worden) behandeld”* en dat *“(d)e elementen met betrekking tot de integratie (...) het voorwerp (kunnen) uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980”*, waarbij wordt verwezen naar het arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 van de Raad van State, waarin wordt gesteld dat *“omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”*. Aldus wordt genoegzaam gemotiveerd waarom de integratie en het verblijf van de verzoekende partijen geen buitengewone omstandigheid uitmaken. De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt niet in dat de administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet verder te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing het waarom of uitleg dient te vermelden. Ten overvloede kan nog worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, wat *in casu* niet het geval is, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de eerste bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (cf. RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Waar de verzoekende partijen tenslotte in het tiende middelonderdeel nog verwijzen naar het arrest nr. 80.255 van 26 april 2012 van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien tonen de verzoekende partijen niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer nu *in casu* met de eerste bestreden beslissing een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, terwijl het door de verzoekende partijen aangehaalde arrest een beslissing waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk doch ongegrond werd verklaard tot voorwerp had.

Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekende partijen de motieven van de eerste bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de “*motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991*” wordt niet aangetoond.

4.1.3.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, dat als volgt luidt:

*“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.
(...)”*

Deze bepaling voorziet in een uitzondering op de regel vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet, die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen dient als uitzonderingsbepaling restrictief te worden geïnterpreteerd.

Te dezen werd met de eerste bestreden beslissing de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard omdat de elementen die de verzoekende partijen hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij deze aanvraag niet in hun land van oorsprong hebben ingediend geen buitengewone omstandigheden vormen.

Met betrekking tot de motivering in de eerste bestreden beslissing inzake de ongedateerde instructie met betrekking tot de toepassing van het oude artikel 9.3 en het artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, goedgekeurd door het kernkabinet en op 19 juli 2009 door de toenmalige Eerste Minister in een persbericht meegedeeld (hierna: de instructie van 19 juli 2009) wijzen de verzoekende partijen er in een eerste middelonderdeel op dat, hoewel deze instructie vernietigd werd door de Raad van State, de staatssecretaris deze instructie binnen zijn discretionaire bevoegdheid toch zou blijven toepassen. Zoals in de eerste bestreden beslissing terecht wordt aangestipt, is deze instructie, waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging, evenwel vernietigd bij arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 van de Raad van State en wel omdat deze instructie “*het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen*”, omdat “*door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden*” en omdat “*uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt*”. Dat de toenmalige staatssecretaris gesteld heeft de criteria van de vernietigde instructie te zullen blijven toepassen, vermag hieraan geen afbreuk te doen, nu de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de wet en de rechterlijke beslissingen dient te laten primeren op eventuele beleidsrichtlijnen van een staatssecretaris. In een later arrest heeft de Raad van State trouwens

uitdrukkelijk bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 “*integraal is vernietigd*” en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de (gemachtigde van de) bevoegde staatssecretaris krachtens artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt “*om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen*” (RvS 10 oktober 2012, nr. 220.932). Het gegeven dat in het verleden – zelfs nadat de Raad van State de instructie van 19 juli 2009 vernietigde – beslissingen zouden zijn genomen waarbij toepassing werd gemaakt van deze instructie en dat vele beslissingen wellicht werden genomen met miskenning van de wet impliceert niet dat het thans in de eerste bestreden beslissing verwoorde standpunt incorrect is en rechtvaardigt de vernietiging ervan dus niet.

Waar de verzoekende partijen in een eerste middelonderdeel voorhouden dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris hun aanvraag aan de instructie van 19 juli 2009 en voorgaande instructies diende te toetsen kan in de eerste plaats worden verwezen naar wat *supra* reeds werd uiteengezet en wordt er tevens op gewezen dat de Raad van State oordeelt dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Gelet op voorgaande bespreking wordt in de eerste bestreden beslissing dan ook correct gesteld dat voornoemde instructie van 19 juli 2009 “*vernietigd (werd) door de Raad van State*” en dat bijgevolg “*de criteria van deze instructie niet meer van toepassing (zijn)*”. De Raad kan deze motivering dan ook niet strijdig achten met de opgeworpen geschonden geachte bepalingen en beginselen aangezien de Raad van State oordeelde dat men een voorwaarde aan de wet toevoegt indien de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel wordt toegepast. In dat geval beschikt de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer, wat dus in strijd is met diens discretionaire bevoegdheid (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Een schending van het gelijkheidsbeginsel blijkt evenmin, nu de verzoekende partijen in gebreke blijven met feitelijke en concrete gegevens aan te tonen dat gelijke gevallen ongelijk werden behandeld (RvS 16 september 2002, nr. 110.245). De Raad wijst er bovendien op dat geen beroep kan worden gedaan op het gelijkheidsbeginsel om een onwettige toestand te verantwoorden of te bestendigen (RvS 3 april 2002, nr. 105 380).

Ook het rechtszekerheidsbeginsel kan niet dienstig worden ingeroepen indien dat leidt tot de miskenning van een wettelijke bepaling. Het wettelijkheidsbeginsel, dat rechtstreeks is gegrond op artikel 159 van de Grondwet, primeert immers.

Waar de verzoekende partijen tenslotte nog verwijzen naar het arrest nr. 80 660 van 4 mei 2012 van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien tonen de verzoekende partijen niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken. Aldus laten de verzoekende partijen na om de concrete motieven van de eerste bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen.

In een tweede middelonderdeel betwisten de verzoekende partijen de vaststelling in de eerste bestreden beslissing dat er geen sprake zou zijn van buitengewone omstandigheden die verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in hun land van oorsprong hebben ingediend. Zij bekritisieren dit standpunt en menen dat er in hunnen hoofde wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden en dat hun aanvraag ontvankelijk en gegrond verklaard had moeten worden. Voorts wijzen de verzoekende partijen erop dat een buitengewone omstandigheid niet hetzelfde is als overmacht en dat niet vereist is dat deze omstandigheid voor de betrokkene onvoorzienbaar is. In de eerste bestreden beslissing staat evenwel nergens vermeld dat een buitengewone omstandigheid wel hetzelfde zou zijn als overmacht of onvoorzienbaar zou moeten zijn. De verzoekende partijen tonen ook niet aan dat in de eerste bestreden beslissing een dergelijke interpretatie aan het begrip “*buitengewone omstandigheden*” wordt gegeven.

In het tweede en derde middelonderdeel laten de verzoekende partijen gelden dat zij niet kunnen terugkeren naar Mongolië omdat hun leven daar in gevaar zou zijn, dat hun kinderen in België geboren zijn, hier opgroeien, de Belgische normen en waarden meekrijgen, dat 'het land van herkomst' van de kinderen België is, dat zij hun leven in België hebben opgebouwd en dat de kinderen niets anders kennen dan de Belgische cultuur, zodat zij onmogelijk kunnen terugkeren. De verzoekende partijen beperken zich evenwel tot de loutere herhaling van wat zij in hun machtigingsaanvraag hebben uiteengezet, zonder evenwel de concrete motieven van de eerste bestreden beslissing hieromtrent te ontkrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen. Met de loutere herhaling van de elementen uit hun aanvraag om machtiging tot verblijf weerleggen de verzoekende partijen geenszins de concrete vaststellingen van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris. Aldus maken de verzoekende partijen het bestaan van buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet aannemelijk, noch tonen zij aan dat de eerste bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze is genomen. Met een dergelijke summiere uiteenzetting doen de verzoekende partijen niets meer dan te kennen geven dat zij het niet eens zijn met de beoordeling door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris van de door hen aangebrachte elementen.

Waar de verzoekende partijen in het tweede middelonderdeel een schending opwerpen van het gelijkheidsbeginsel omdat zij niet begrijpen dat de aanvraag van andere vreemdelingen onder dezelfde omstandigheden wel ontvankelijk werd verklaard, wordt erop gewezen dat zij zich beperken tot een loutere bewering, die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Zij verzoeken de Raad weliswaar *"in de bijlage een voorbeeld te vinden van beslissingen die door DVZ ontvankelijk werden verklaard"*, doch er blijkt niet dat zij dergelijke documenten bij hun verzoekschrift hebben gevoegd. Bij het verzoekschrift worden immers enkel de bestreden beslissingen en een *"bewijs pro deo aanstelling"* gevoegd. Uit de stukken van het administratief blijkt overigens ook niet dat dergelijke documenten bij de aanvraag van 23 februari 2015 om machtiging tot verblijf werden gevoegd. In dat opzicht kan er nog op worden gewezen dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen, wat betekent dat de stukken waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste vóór het nemen van de bestreden beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt.

In een derde middelonderdeel voeren de verzoekende partijen aan dat zij weliswaar het grootste deel van hun leven in Mongolië hebben doorgebracht, maar dat zij sinds 2007 op het Belgisch grondgebied verblijven en dat hun kinderen enkel op het Belgisch grondgebied hebben verbleven. Voorts laten zij gelden dat zij niet meer terecht kunnen bij familie, vrienden of kennissen, dat zij in de onmogelijkheid verkeren om dit te staven en dat het onredelijk is van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris om van hen een negatief bewijs te verwachten. Zij maken evenwel niet aannemelijk dat in de eerste bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze wordt gesteld dat zij *"ruim 25 jaar in Mongolië (verbleven)"* zodat *"hun verblijf in België, hun integratie en opgebouwde banden (...) geenszins vergeleken (kunnen) worden met hun relaties in het land van herkomst"* en dat zij geen bewijzen voorleggen die hun bewering dat zij in Mongolië geen onderkomen meer hebben en aldaar niets of niemand meer hebben kan ondersteunen. Waar zij voorhouden dat van hen niet kan worden verwacht dat zij een negatief bewijs leveren, wordt er op gewezen dat het de vreemdeling die een aanvraag op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet indient, toekomt om het bewijs van buitengewone omstandigheden te leveren. Het louter poneren van blote beweringen volstaat hiertoe niet. Aldus maken de verzoekende partijen niet aannemelijk dat in de eerste bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze wordt overwogen dat het *"erg onwaarschijnlijk (lijkt) dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot regularisatie"*.

In een vierde middelonderdeel voeren de verzoekende partijen aan dat zij inmiddels al acht jaar niet meer in hun land van herkomst zijn geweest en dat zij schrik hebben het slachtoffer te zullen worden van foltering of van onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in hun land van herkomst of een ernstige bedreiging van hun leven of persoon riskeren als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Opnieuw beperken de verzoekende partijen zich tot de loutere herhaling van wat zij in hun machtigingsaanvraag reeds hebben uiteengezet, zonder evenwel de concrete motieven van de eerste bestreden beslissing hieromtrent, met name dat

het element dat hun leven in gevaar zou zijn indien zij zouden terugkeren naar hun land van herkomst *“niet aanvaard (kan) worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen geen enkel bewijs voorleggen die deze bewering kan ondersteunen”*, dat het aan de verzoekende partijen is *“om op zijn minst een begin van bewijs te leveren”* en dat de loutere vermelding dat zij vrezen voor hun leven *“niet (volstaat) om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden”*, te weerleggen of te ontkrachten. Met de loutere herhaling van de elementen uit hun aanvraag om machtiging tot verblijf weerleggen de verzoekende partijen geenszins de concrete vaststellingen van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris. Aldus maken zij het bestaan van buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet aannemelijk, noch tonen zij aan dat de eerste bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze is genomen. Met een dergelijke summiere uiteenzetting doen de verzoekende partijen niets meer dan te kennen geven dat zij het niet eens zijn met de beoordeling door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris van (de bewijswaarde van) de door hen aangebrachte elementen.

Waar de verzoekende partijen in het vierde en het vijfde middelonderdeel nog voorhouden dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden door niet te onderzoeken of zij al dan niet kunnen terugkeren naar hun land van herkomst en dat de gemachtigde op zijn minst de situatie in hun land van herkomst diende te onderzoeken, lijken zij de bewijslast om te draaien. Voor de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet komt het de vreemdeling toe om in zijn aanvraag klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen de aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen, dewelke vervolgens door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris zullen moeten worden beoordeeld.

Voorts merken de verzoekende partijen in het vierde middelonderdeel nog op dat zij hun schrik niet kunnen toepassen op hun persoonlijke situatie, nu zij onmogelijk kunnen terugkeren naar hun land van herkomst om te kunnen bewijzen wat de mogelijke gevolgen zouden kunnen zijn. Indien de verzoekende partijen werkelijk vrezen voor hun leven, dan kan van hen evenwel worden verwacht dat zij minstens landeninformatie aanbrengen die handelt over de situatie in Mongolië. Om zulke landeninformatie aan te brengen, hoeven de verzoekende partijen niet terug te keren naar Mongolië en hun leven in gevaar te brengen. Zowel in het kader van hun aanvraag als in het kader van huidige verzoekschrift hebben zij nagelaten dergelijke informatie aan te brengen. Ten overvloede wordt erop gewezen dat de verzoekende partijen, die beweren hun land van herkomst te zijn ontvlucht uit *“schrik voor hun leven”* en die in het vijfde middelonderdeel aanhalen dat een terugkeer naar Mongolië een schending van artikel 3 van het EVRM met zich zou meebrengen, nagelaten hebben om de hiertoe geëigende procedure, met name een asielaanvraag, in te stellen.

In een vijfde middelonderdeel voeren de verzoekende partijen aan dat zij zich in buitengewone omstandigheden bevinden nu een terugkeer naar Mongolië een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM, dat zij hun land zijn ontvlucht vanwege problemen, dat zij er al meer dan acht jaar niet meer zijn geweest, er nergens terecht kunnen en er geen verblijfplaats meer hebben, zelfs niet voor een eventuele tijdelijke terugkeer. Zij stellen schrik te hebben het slachtoffer te zullen worden van foltering of van onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in hun land van herkomst of een ernstige bedreiging van hun leven of persoon te riskeren. De verzoekende partijen beperken zich opnieuw tot de loutere herhaling van wat zij in hun machtigingsaanvraag hebben uiteengezet, zonder evenwel de concrete motieven van de eerste bestreden beslissing hieromtrent, met name dat *“de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden”*, dat hiertoe de verzoekende partijen hun *“beweringen (dienen) te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3”*, dat *“(d)e algemene bewering (...) niet (wordt) toegepast op de eigen situatie”* en dat *“(d)e loutere vermelding van het artikel 3 EVRM (...) dus niet (volstaat) om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden”*, zodat *“(d)e aanvraag (...) in het land van herkomst (kan) gebeuren”*, te weerleggen of te ontkrachten. Met de loutere herhaling van de elementen uit hun machtigingsaanvraag weerleggen de verzoekende partijen geenszins de concrete vaststellingen van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris. Aldus maken de verzoekende partijen het bestaan van buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet aannemelijk, noch tonen zij aan dat de eerste bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze is genomen. Met een dergelijke summiere uiteenzetting doen de verzoekende partijen niets meer dan te kennen geven dat zij het niet eens zijn met de beoordeling door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris van (de bewijswaarde van) de door hen aangebrachte elementen. De

omstandigheid dat de verzoekende partijen al jaren niet meer in Mongolië zijn geweest, doet aan het voorgaande geen afbreuk.

In een zesde middelonderdeel laten de verzoekende partijen gelden dat de insinuatie dat zij de belangen van hun kinderen hebben geschaad door aan kinderen te beginnen en hen in België te laten opgroeien en naar school te laten gaan absurd en volledig fout is. Zij stellen zich de vraag of de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris het onderwijs in België en de Belgische samenleving minderwaardig acht aan dat van Mongolië, nu enkel in dat geval de belangen van hun kinderen worden geschaad. De verzoekende partijen gaan evenwel uit van een verkeerde lezing van de motieven van de eerste bestreden beslissing. Hieruit blijkt niet dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris van mening is dat de omstandigheid dat de verzoekende partijen aan kinderen zijn begonnen en dat zij hen in België hebben laten opgroeien en naar school hebben laten gaan, de belangen van hun kinderen heeft geschaad, doch wel de omstandigheid dat zij dit tijdens illegaal of precair verblijf hebben gedaan. In dat opzicht kan ook nergens in de motieven van de eerste bestreden beslissing worden gelezen dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris het onderwijs in België en de Belgische samenleving minderwaardig acht aan het onderwijs of de samenleving in Mongolië. De verzoekende partijen betwisten niet dat zij zich in illegaal verblijf hebben genesteld en daardoor hun kinderen in een onzekere verblijfssituatie hebben gebracht met het risico dat hun kinderen, na jarenlang verblijf in België, alsnog (tijdelijk) dienen terug te keren naar het land van herkomst (van de verzoekende partijen), noch dat indien de kinderen daardoor in hun belangen worden geschaad, dit enkel te wijten is aan hun persisteren in illegaal verblijf.

De verzoekende partijen merken verder in het zesde middelonderdeel op dat zij geen gevolg konden geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hen werd betekend op 23 september 2011, nu de tweede verzoekster op dat moment zwanger was, zij de juiste prenatale zorgen nodig had en onmogelijk kon terugkeren naar Mongolië teneinde haar leven en dat van haar kind niet in gevaar te brengen. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt evenwel niet dat de verzoekende partijen, die niet betwisten dat hen op 23 september 2011 (vermoedelijk is deze datum foutief en worden de bevelen van 3 oktober 2011 bedoeld) een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend, bij de Raad een beroep tot nietigverklaring hebben ingesteld tegen deze bevelen en hierbij de argumentatie hebben laten gelden die zij thans te berde brengen, zodat deze bevelen definitief in het rechtsverkeer aanwezig zijn, evenals de bevelen om het grondgebied te verlaten van 3 mei 2012 en van 16 januari 2013 overigens, en het de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris dan ook niet kan worden verweten met de thans voorgebrachte argumentatie geen rekening te hebben gehouden. De gemachtigde kon er bijgevolg op goede gronden van uitgaan dat op de verzoekende partijen de verplichting rustte om het grondgebied te verlaten. Aldus tonen de verzoekende partijen niet aan dat de motieven van de eerste bestreden beslissing steunen op foutieve feitelijke gegevens of dat het kennelijk onredelijk is dat de gemachtigde zich erop steunt.

Voorts werpen de verzoekende partijen in het zesde middelonderdeel op dat het onaanvaardbaar is dat het feit dat hun kinderen enkel Nederlands zouden spreken als zeer ongeloofwaardig wordt bestempeld. Zij stellen dat zij alles hebben gedaan om zich te integreren in de Belgische cultuur en samenleving en dat het onbegrijpelijk is hoe dit tegen hen wordt gebruikt en achten het dan ook onredelijk van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris om te verwachten dat de kinderen de Mongoolse cultuur zouden hebben meegekregen in de huiselijke sfeer. Vooreerst wordt er op gewezen dat de verzoekende partijen, die niet betwisten dat het Mongools hun moedertaal is en die hun kinderen overigens geen namen hebben gegeven die blijf geven van een bijzonder doorleefde integratie in de Belgische cultuur, geen concrete elementen aanbrengen die de beoordeling dat het ongeloofwaardig is dat zij in huiselijke sfeer geen Mongools zouden spreken weerleggen. Bovendien betreft deze beoordeling slechts een overtoollig motief, zodat zelfs indien de verzoekende partijen gevolgd zouden worden waar zij menen dat dit onaanvaardbaar is, *quod non in casu*, de eventuele gegrondheid van hun beweringen daarover, in het licht van de vaststellingen dat *“op het moment van het eerste bevel (...) het oudste kind ongeveer anderhalf jaar oud (was) en (...) hun tweede kind nog niet geboren (was)”*, dat indien zij *“gevolg hadden gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, wat zij verondersteld werden te doen, (...) deze problemen zich niet (hadden) gesteld”* en dat *“het de ouders zijn die de belangen van de kinderen hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf”*, die een determinerend motief uitmaken en door de verzoekende partijen niet worden weerlegd of ontkracht, niet kan leiden tot de onwettigheid van de eerste bestreden beslissing.

Vervolgens laten de verzoekende partijen in het zesde middelonderdeel gelden dat hun kinderen enkel in het Nederlands opleiding hebben genoten, dat zij slechts de Belgische cultuur en gewoontes kennen

en dat hun land van herkomst België is. In wezen beperken de verzoekende partijen zich tot de loutere herhaling van wat zij in hun machtigingsaanvraag hebben uiteengezet. Met de loutere herhaling van de elementen uit hun aanvraag om machtiging tot verblijf weerleggen zij de vaststellingen van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris evenwel niet. In tegenstelling tot wat de verzoekende partijen insinueren, heeft de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris bovendien wel degelijk rekening gehouden met de belangen van hun kinderen door erop te wijzen dat hun scholing ook in Mongolië kan worden verkregen en dat het zeer ongeloofwaardig is dat zij in huiselijke sfeer geen Mongools zouden spreken. Waar de verzoekende partijen menen dat hun kinderen niet mogen worden “gestraff” voor de acties van hun ouders, wordt dan ook niet ingezien in welk opzicht zij worden “gestraff”. Aldus maken de verzoekende partijen het bestaan van buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet aannemelijk, noch tonen zij aan dat de eerste bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze is genomen. Met een dergelijke summiere uiteenzetting doen de verzoekende partijen niets meer dan te kennen geven dat zij het niet eens zijn met de beoordeling door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris van de door hen aangebrachte elementen.

In een zevende middelonderdeel laten de verzoekende partijen gelden dat hun kinderen in het onderwijs in Mongolië niet dezelfde kansen zullen krijgen en merken zij op dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris, waar hij meent dat hun kinderen geen gespecialiseerde infrastructuur behoeven die niet in het land van herkomst te vinden is, er aan voorbijgaat dat de basisinfrastructuur niet beschikbaar is voor kinderen in Mongolië. Het weze evenwel herhaald dat het de vreemdeling toekomt om klaar en duidelijk in zijn aanvraag te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. *In casu* blijkt niet dat de verzoekende partijen het gebrek aan basisinfrastructuur in Mongolië in hun machtigingsaanvraag van 23 februari 2015 als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet hebben ingeroepen, zodat het de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet dienstig kan worden verweten geen rekening te hebben gehouden met deze informatie. Bovendien – en louter ten overvloede – wordt erop gewezen dat de verzoekende partijen zich, waar zij laten gelden dat in Mongolië de basisinfrastructuur ontbreekt, beperken tot een loutere bewering, die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd door enig begin van bewijs.

Voorts wijzen de verzoekende partijen er in het zevende middelonderdeel, met verwijzing naar de artikelen 28 en 29 van het Kinderrechtenverdrag, op dat de verwerende partij de plicht heeft om te waarborgen dat een kind recht heeft op onderwijs. Zij stellen dat hun kinderen onvoldoende toegang hebben tot onderwijs in Mongolië en dat de eerste bestreden beslissing de artikelen 28 en 29 van het Kinderrechtenverdrag schendt. Vooreerst wordt er nogmaals op gewezen dat de verzoekende partijen zich, wat betreft de toegang tot onderwijs in Mongolië, beperken tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd door enig begin van bewijs. Bovendien wordt er op gewezen dat staten de rechten vervat in de artikelen 28 en 29 van het Kinderrechtenverdrag slechts moeten waarborgen ten aanzien van kinderen die zich bevinden onder hun rechtsbevoegdheid. Het recht op onderwijs is in België gegarandeerd. De verzoekende partijen tonen niet aan dat uit de artikelen 28 en 29 van het Kinderrechtenverdrag kan worden afgeleid dat België een verantwoordelijkheid heeft om te garanderen dat hun kinderen ook in Mongolië voldoende toegang hebben tot onderwijs. Uit de artikelen 28 en 29 van het Kinderrechtenverdrag kan geen non-refoulementbeginsel worden afgeleid dat zou inhouden dat kinderen niet mogen worden teruggestuurd naar hun land van herkomst wanneer een voldoende toegang tot onderwijs aldaar niet is gegarandeerd. Aldus tonen de verzoekende partijen niet aan dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze heeft vastgesteld dat het aanhalen van de artikelen 28 en 29 van het Kinderrechtenverdrag “*enigszins misplaatst is daar wij op geen enkele wijze hun recht op onderwijs ontnemen*” en dat “*(d)e scholing kan plaatsvinden in het land van herkomst*”. In tegenstelling tot wat de verzoekende partijen lijken voor te houden, velt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris hiermee geen waardeoordeel over het Belgische onderwijs ten opzichte van het Mongolische onderwijs.

In een achtste middelonderdeel werpen de verzoekende partijen op dat zij, in tegenstelling tot wat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris voorhoudt, wel degelijk de nodige informatie verschaffen om te bewijzen dat het ging om gelijkaardige dossiers en dat hier geen rekening mee werd gehouden. Zij laten evenwel na te concretiseren uit welke documenten of gegevens dit zou moeten blijken. Aldus tonen de verzoekende partijen niet aan dat op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijke onredelijke wijze in de eerste bestreden beslissing, met verwijzing naar het arrest nr. 97.866 van 13 juli 2001 van de Raad van State, wordt geoordeeld dat het aan de verzoekende partijen is “*om deze overeenkomsten aan te tonen tussen hun eigen situatie en de situatie waarvan zij beweren dat ze*

vergelijkbaar is” en dat men “er immers niet zonder meer (kan) van uitgaan dat de omstandigheden waarin verzoeker verkeert analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan zij refereren”.

In een negende middelonderdeel laten de verzoekende partijen gelden dat in de eerste bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat hun integratie en de lange duur van hun verblijf het gevolg zijn van hun eigen houding. Zij stippen aan dat nergens in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan worden gelezen dat de aanvrager van een machtiging tot verblijf de situatie waarop hij zich beroept niet zelf mag hebben gecreëerd en dat het de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet toekomt om voorwaarden aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet toe te voegen. De verzoekende partijen gaan er evenwel aan voorbij dat in de eerste bestreden beslissing met betrekking tot de lange duur van hun verblijf en hun integratie tevens wordt overwogen dat *“(d)e overige elementen met betrekking tot de integratie van betrokkenen - nl. dat zij alhier sedert 2007 zouden verblijven, dat zij blijf zouden geven van integratie en dat zij werkbereid zouden zijn – (...) betrekking (hebben) op de gegrondheid en (...) in deze fase niet (worden) behandeld”* en dat deze elementen *“het voorwerp (kunnen) uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980”*. Hierbij wordt verwezen naar het arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 van de Raad van State waarin werd geoordeeld dat de *“omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”*. Aldus wordt genoegzaam gemotiveerd waarom de lange duur van het verblijf in het Rijk en de integratie van de verzoekende partijen geen buitengewone omstandigheid uitmaken en derhalve niet verder dienden te worden onderzocht in het kader van het onderzoek naar de ontvankelijkheid van de aanvraag. De verzoekende partijen laten deze motieven van de eerste bestreden beslissing, die op zich verantwoorden dat de lange duur van hun verblijf en hun integratie niet worden aanvaard als een buitengewone omstandigheid, onbesproken. Bijgevolg hebben de verzoekende partijen, daargelaten de vraag of de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een voorwaarde aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft toegevoegd door te motiveren dat *“(d)e bewering dat zij alhier langdurig zouden verblijven (...) onmogelijk aanvaard (kan) worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkenen zelf verantwoordelijk zijn voor deze situatie”*, geen belang bij hun kritiek op dit laatste motief van de eerste bestreden beslissing. De eventuele gegrondheid van deze grief kan immers niet tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing leiden.

Doorheen hun verzoekschrift stippen de verzoekende partijen verschillende keren aan dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ertoe gehouden is alle elementen in rekening te brengen, doch gelet op al hetgeen *supra* reeds werd uiteengezet blijkt niet – en de verzoekende partijen tonen verder ook niet aan – welk concreet element uit de aanvraag die tot de eerste bestreden beslissing heeft geleid door de gemachtigde ten onrechte niet in rekening zou zijn genomen.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de eerste bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen. Evenmin wordt een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet aangetoond.

4.1.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

4.1.3.4. Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In de eerste bestreden beslissing worden de motieven opgesomd op grond waarvan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft

besloten. De gemachtigde heeft enkel gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op wat voorafgaat, niet op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat de gemachtigde bij het nemen van de eerste bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

4.1.3.5. Een schending van het gelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond, nu de verzoekende partijen in gebreke blijven met feitelijke en concrete gegevens aan te tonen dat gelijke gevallen ongelijk werden behandeld (RvS 16 september 2002, nr. 110.245).

4.1.3.6. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349). Uit het voorgaande is gebleken dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris bij het nemen van de eerste bestreden beslissing een correcte toepassing heeft gemaakt van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zodat de verzoekende partijen een schending van het rechtszekerheidsbeginsel niet aannemelijk maken.

4.1.3.7. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4.2.1. In een tweede middel, dat gericht is tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten, laten de verzoekende partijen het volgende gelden:

“Dat uiteraard het bevel om het grondgebied te verlaten een gevolg is van de negatieve beslissing van hun aanvraag tot regularisatie.

Dat indien de regularisatiebeslissing wordt vernietigd uiteraard het daaruitvolgende bevel dient vernietigd te worden

Dit werd nog bevestigd in het arrest 96 099 van 30.01.2013 van uw Raad:

‘Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de drie bestreden beslissingen door dezelfde persoon en op dezelfde dag werden genomen, met name 8 augustus 2012, als ook op dezelfde dag ter kennis werden gebracht aan verzoekers, met name 16 augustus 2012, zodat de nauwe samenhang tussen de eerste bestreden beslissing enerzijds, en de tweede en derde bestreden beslissingen, anderzijds, duidelijk blijkt. Gelet op de vernietiging van de eerste bestreden beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in het kader van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard, dienen met het oog op goede rechtsbedeling, de tweede en derde bestreden beslissingen uit het rechtsverkeer te worden gehaald en eveneens te worden vernietigd.’

Dat echter nergens vermeld wordt dat dit een gevolg is van de geweigerde regularisatieaanvraag, dat dit op zich reeds een schending is van de motiveringsverplichting van DVZ.

Dat immers de weigering tot regularisatie en het bevel om het grondgebied te verlaten op een en dezelfde dag zijn gegeven.

In arresten 77 128 en 77 130 van uw Raad van 13 maart 2012 oordeelde de algemene vergadering van uw Raad dat een beslissing die bestaat uit twee componenten –enerzijds “een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht” en anderzijds een “bevel om het grondgebied te verlaten” een beslissing is die één en ondeelbaar is.

Ook arrest nr. 123 355 van 29.04.2014 van uw Raad is zeer duidelijk: “Een en ander blijkt overigens ook uit een samenleving van de beide bestreden beslissingen: de beslissingen werden genomen op dezelfde datum, de eerste bestreden beslissing werd genomen door attaché (P.F.), der tweede bestreden beslissing wordt vervolgens andermaal genomen en ondertekend door diezelfde attaché (P.F.). Daarenboven werden beide bestreden beslissingen op precies dezelfde dag genomen nadat een antwoord op de aanvraag in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet drie een half jaar op zich liet wachten. Zij is dus genomen naar aanleiding van de eerste bestreden beslissing en wordt bijgevolg mede uit het rechtsverkeer genomen.”

Dit betekent dat bij vernietiging van de beslissing ook het bevel dient vernietigd te worden.

Dat de regularisatie of tenminste de weigering ervan dan ook duidelijk aan de basis ligt van het afleveren van het bevel terwijl dit niet in de motivering wordt vermeld.

Dat de motivering van dit bevel dan ook strijdig is met de instructies om het af te leveren en zeker niet afdoende gemotiveerd is aangezien er nergens sprake is van de motivering van de weigering tot regularisatie.

Dat het bevel om deze redenen dan ook vernietigd en geschorst dient te worden.”

4.2.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In ondergeschikte orde en voor zoveel de Raad van oordeel zou zijn dat huidig annulatieberoep tegen de bestreden bevelen ontvankelijk is, verwijst verwerende partij naar voormelde uiteenzetting voor zoveel de bestreden bevelen worden beoogd, dit gelet op het feit dat de bestreden beslissing geenszins de door verzoekers aangevoerde bepalingen schendt en dat verzoekers van mening zijn dat de bestreden bevelen dienen te worden vernietigd in de mate dat de bestreden beslissing wordt vernietigd.

Er worden geen specifieke middelen aangevoerd die rechtstreeks het bestreden bevel betreffen.”

4.2.3. Aangezien het eerste middel, dat gericht is tegen de eerste bestreden beslissing, ongegrond is en er geen andere middelen worden aangevoerd die tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kunnen leiden, dient niet te worden ingegaan op de door de verzoekende partijen in het tweede middel geopperde hypothese dat *“indien de regularisatiebeslissing wordt vernietigd uiteraard het daaruitvolgende bevel dient vernietigd te worden”*.

Voorts kunnen de verzoekende partijen niet worden gevolgd waar zij voorhouden dat de tweede en de derde bestreden beslissing *“niet afdoende gemotiveerd is aangezien er nergens sprake is van de motivering van de weigering tot regularisatie”*. Er is de Raad geen enkele bepaling gekend – en de verzoekende partijen voeren ook geen enkele bepaling aan – die zulks voorschrijft. Overigens blijkt dat de eerste, de tweede en de derde bestreden beslissing op hetzelfde moment aan de verzoekende partijen werden ter kennis gebracht, zodat zij onmiskenbaar weet hadden van het feit dat hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard.

Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

5. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juni tweeduizend zeventien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN